

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Oboer/305/2013
Identifikačné číslo spisu:	2309209243
Dátum vydania rozhodnutia:	23.04.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Anna Marková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:2309209243.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného G.I.C. Cash, a. s., Hradbová 19, 040 01 Košice, IČO: 36 172 081, proti povinnému 1/ P. L., nar. X. T. XXXX, bytom R. a 2/ Y. Q., nar. XX. C. XXXX, bytom R., o vymoženie 282,68 EUR s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 25Er/405/2009, o dovolaní povinného 2/ proti uzneseniu Okresného súdu v Galante zo 7. júna 2013 č. k. 25Er/405/2009-50, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .
Oprávnenému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Galanta uznesením zo 7. júna 2013 č. k. 25Er/405/2009-50 výrokom I. súd návrh povinného 2/ na zastavenie exekúcie vedenej súdnym exekútorom JUDr. Máriou Hlavňovou pod. sp. zn. EX 724/2009 zamietol a výrokom II. súd odklad exekúcie vedenej súdnym exekútorom JUDr. Máriou Hlavňovou pod. sp. zn. EX 724/2009 nepovolil.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že na základe návrhu oprávneného a exekučného titulu - vykonateľného rozhodnutia Okresného súdu Galanta, sp. zn. 21Ro/69/2009, 20C/76/2009 z 19. februára 2009, 21. apríla 2009, vykonaním exekúcie súd poveril súdneho exekútora JUDr. Máriu Hlavňovú, a to poverením č. 5202061886* z 1. júla 2009 na vymoženie uloženej povinnosti vo výške 282,68 EUR s prísl. spolu so zmluvnou pokutou a ďalších trov exekúcie.

Povinný 2/ doručil 30. marca 2013 tunajšiemu súdu podanie, ktorým sa domáhal zastavenia exekúcie a súčasne žiadal odklad exekúcie do rozhodnutia súdu o zastavení exekúcie. Podanie povinný 2/ odôvodnil tým, že zmluva o pôžičke č. 6001064 zo 14. decembra 2007, ktorú podpísal obsahovala náležitosti odporujúce zákonu, nakoľko v bode 8 písm. c/ museli dať splnomocnenie D. O. a P. D., ktoré bolo na predtlačenej zmluve o úvere. Ďalej uviedol, že plnomocnenstvo bolo priamo spísané v zmluve o úvere bez ďalšej prezentácie prípadného zmluvného vzťahu uzavretého medzi advokátom a klientom. Zmluvu povinný 2/ podpísal s tým, že vyhlásil, že súhlasí so všeobecnými podmienkami pre poskytnutie úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a zároveň ich so zmluvou prevzal, avšak všeobecné

podmienky k návrhu na vklad pripojené neboli. Povinný 2/ poukázal, že samotné plnomocenstvo dlžníkom podpísané nie je a slobodná voľba advokáta v skutočnosti mohla byť obmedzená a namietať výšku úrokov z omeškania. Záverom svojho podania uviedol, že z týchto dôvodov žiada o zastavenie exekúcie a odklad exekúcie kým súd nerozhodne.

Súd skonštatoval, že je viazaný rozhodnutím vo veci samej, ktoré je vykonávané a ktoré zakladá oprávnenému právo na splnenie určitej povinnosti voči označenému subjektu, a preto exekučnému súdu neprislúcha čokoľvek na tomto rozhodnutí meniť. V danom prípade je exekučným titulom rozhodnutie Okresného súdu Galanta, sp. zn. 21Ro/69/2009, 20C/76/2009 z 19. februára 2009, 21. apríla 2009, ktorý povinným ukladá povinnosť zaplatiť oprávnenému sumu 282,68 EUR s prísl. spolu so zmluvnou pokutou. Súd z pripojeného spisu sp. zn. 20C/76/2009 zistil, že povinný 2/ predmetné rozhodnutie prevzal 27. februára 2009, pričom nepodal odpor a platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť 19. marca 2009.

Na základe uvedeného mal súd za to, že nie je možné vyhovieť návrhu povinného 2/ na zastavenie exekúcie, a preto rozhodol tak, ako je uvedené I. výroku tohto uznesenia.

Súd dospel k záveru, že návrhu povinného 2/ na odklad exekúcie nie je možné vyhovieť, nakoľko povinný 2/ žiadal odklad exekúcie, kým súd nerozhodne o návrhu na zastavenie exekúcie. Súd však o návrhu na zastavenie exekúcie rozhodol súčasne s návrhom na odklad exekúcie, preto by bolo povolenie odkladu exekúcie nadbytočné.

Proti vyššie uvedenému uzneseniu podal povinný 2/ dovolanie, ktorým žiadal o odklad exekúcie kým nerozhodne súd o jej zastavení podľa § 57 ods. 1 písm. g/ a vyhlási ju za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

Povinný 2/ odôvodnil dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. nakoľko v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O. s. p., a to podľa § 237 písm. f/ O. s. p. tým, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Povinný 2/ poukázal na tú skutočnosť, že Exekučný poriadok v ust. § 58 ods. 4 pripúšťa odvolanie proti rozhodnutiam uvedeným v ust. § 57 ods. 1 písm. a/, b/, f/ až h/, odvolanie je pritom prípustné v závislosti od dôvodu, pre ktorý bola exekúcia zastavená. Z hľadiska prípustnosti tohto opravného prostriedku podľa uvedeného ustanovenia je právne irelevantné, či odvolanie smeruje proti rozhodnutiu o zastavení exekúcie alebo proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie. Ak súd uznesením zamietne návrh na zastavenie exekúcie, je odvolanie tiež prípustné, ak sa v návrhu uplatňovali dôvody v zmysle § 58 ods. 4 Exekučného poriadku. V nadväznosti na uvedené povinný 2/ poukázal na obsah návrhu na zastavenie exekúcie, v ktorom uplatnil dôvod v zmysle § 57 ods. 1 písm. f/ Exekučného poriadku. Pokiaľ teda odvolací súd procesne prípustný opravný prostriedok povinného 2/, smerujúci proti uzneseniu o zamietnutí tohto návrhu, odmietol ako neprípustný, odňal mu možnosť konať pred súdom, preto navrhol napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

V dovolaní ďalej poukázal na to, že zákon umožňuje exekúciu zastaviť na návrh, ako aj bez návrhu v zmysle § 58 ods. 1 Exekučného poriadku, kedy medzi prípady zastavenia exekúcie bez návrhu patrí aj dôvod jej zastavenia vyplývajúci z § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku, t. j. ak exekúciu súd vyhlási za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať a ďalším dôvodom je aj premlčanie pohľadávky priznanej rozhodnutím, ktoré je exekučným titulom, t. j. premlčaním judikovaného práva uplynutím času, pri ktorom pohľadávka nezaniká, len sa oslabuje, za predpokladu, že sa povinný premlčania dovoľá (R 21/1981). Uplatnenie námietky premlčania v exekučnom konaní nemožno povinnému uprieť, na jej uplatnenie je súd povinný prihliadať v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania (Najvyšší súd Slovenskej republiky z 11. apríla 2011, sp. zn. 5Cdo/149/2010). Exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na

vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť, pričom exekučný súd tak môže urobiť na návrh účastníka konania, ako aj bez návrhu (uznesenie Ústavného súdu SR z 9. decembra 2010, sp. zn. II. ÚS 545/2010-15).

Povinný 2/ uviedol, že dňa 14. decembra 2007 uzavrel zmluvu o pôžičke č. 6001064, ktorá obsahovala náležitosti odporujúce zákonom. V bode 8 písmeno c/ musel dať splnomocnenie ľuďom D. O. a P. D., ktoré bolo na predtlačenej zmluve o úvere. Týmto postupom zo strany oprávneného sa výrazne zasiahlo do práv povinného vo výkone práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov, čo je v rozpore s dobrými mravmi.

V súdenom prípade bolo plnomocenstvo spísané priamo v zmluve o úvere, bez ďalšej prezentácie prípadného zmluvného vzťahu uzavretého medzi advokátom a klientom. Z celého kontextu zmluvy a jej podpisovania bolo nejasné, akú vôľu mienil dlžník prejavíť podpísaním zmluvy. Zmluvu podpísal s tým, že vyhlásil, že súhlasí so Všeobecnými podmienkami pre poskytnutie úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy a zároveň tieto spolu so zmluvou prevzal. Všeobecné podmienky zmluvy k návrhu na vklad pripojené neboli.

Na tieto Všeobecné podmienky v bode 8. sa odvoláva zmluva pri splnomocnení veriteľa dlžníkom na všetky úkony smerujúce k podpisu notárskej zápisnice, ktorá bude exekútorským titulom, avšak samotné plnomocenstvo dlžníkom podpísané nie je. Povinný 2/ poukázal na platný právny úkon podľa § 37 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“).

Podľa § 20 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii v platnom znení, každý má právo na poskytnutie právnej pomoci a môže o ňu požiadať ktoréhokoľvek advokáta. Táto slobodná voľba advokáta v skutočnosti mohla byť obmedzená, ak v predtlačí úverovej zmluvy, v textovej časti na rovnakej strane, na ktorej sa uzatvárajú zmluvné podmienky pre poskytnutú výšku úveru a podmienky jeho vrátenia, sa v samotnej časti textu uvádza konkrétny advokát, ktorý má na základe plnomocenstva hájiť záujmy splnomocniteľa. Povinný 2/ poukázal na rozsudok č. 14 10Sžr/19/2010 v ktorom je uvedené, že nie je možné jednoznačne vysloviť právny záver, že dlžník podpísaním úverovej zmluvy mienil uzavrieť aj zmluvu o plnomocenstve, a už vonkoncom nie, že tým mal možnosť prejavíť svoju slobodnú vôľu pri výbere advokáta, ktorý háji jeho záujmy.

Ďalej povinný 2/ poukázal na ust. § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, § 54 ods. 1 a 2 OZ. Povinný 2/ namietol aj Všeobecné podmienky úveru v bodoch, ktoré odporujú zákonu, a to mierou úrokov za omeškanie, čo činí 0,25% z dlžnej sumy za každý deň omeškania z ceny, čo znamená v ročnom prepočte 91,25% a bolo pre neho zarážajúce, že súd prvého stupňa potvrdil platobný rozkaz po jeho prvom odvolaní uznesením 20C/76/2009-31 pri uvedenej výške zmluvnej pokuty z omeškania. Podľa povinného 2/ je zmluvná povinnosť zaplatiť riadne a včas esenciálnou povinnosťou dlžníka, na druhej strane výška zabezpečenia je v tomto prípade zjavne neprimeraná podľa direktív Európskej komisie a rozhodnutí Súdneho dvora pre rozpor s dobrými mravmi v zmysle § 39 OZ a neprijateľnosti podľa § 53 ods. 4 písm. k/ OZ absolútne neplatná.

Súd prvého stupňa výzvou zo 4. septembra 2013 vo veci podania povinného 2/ z 5. júna 2013 označeného ako „dovolanie voči uzneseniu 25Er/405/2009-50 exekúcie EX 724/2009 ex. JUDr. Mária Hlavňová“ vyzval povinného 2/, aby v lehote 10 dní oznámil, či má jeho podanie posudzovať ako odvolanie alebo dovolanie a dal mu do pozornosti, že dovolanie je v zmysle ust. § 236 a nasl. O. s. p. prípustné iba proti rozhodnutiu súdu druhého stupňa, avšak jeho podanie smeruje proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa. V prípade, ak by mal súd napriek tomu posudzovať podanie povinného 2/ ako dovolanie, súd ho v zmysle § 241 ods. 1 a 4 O. s. p. vyzval, aby si v lehote 10 dní zvolil advokáta, resp. aby preukázal, že má právnické vzdelanie.

Povinný 2/ odpoveďou na výzvu z 29. októbra 2013 súdu oznámil, že v danom prípade sa jedná o dovolanie nakoľko odvolanie nie je prípustné a zároveň oznámil, že pri zvolení advokáta by oslovil advokáta JUDr. Jána Boška, Boškoviča, Mierové námestie 2, 5, č. d. 530, 924 01 Galanta.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Z príslušných ustanovení O. s. p. je zrejmé, že dovolaním ako jedným z mimoriadnych opravných prostriedkov nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu, ale možno ním napadnúť len právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu súdu prvého stupňa. V zmysle § 236 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné len proti právoplatnému uzneseniu odvolacieho súdu. Z uvedeného ustanovenia teda možnosť podať dovolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa nevyplýva.

Prípustnosť dovolania povinného 2/ by v preskúmvanej veci neprichádzala do úvahy ani v prípade, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p, nakoľko aj podľa tohto ustanovenia je dovolanie síce prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát, ale len súdu odvolacieho.

V zmysle § 239 ods. 1 O. s. p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. V zmysle § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Vzhľadom k tomu, že v predmetnej veci je dovolaním napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa, a ust. § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. upravujú len prípustnosť dovolania proti uzneseniam odvolacích súdov, nevyplýva z uvedených ustanovení možnosť podať dovolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa.

S poukazom na uvedené skutočnosti dovolací súd dospel k záveru, že prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 237 O. s. p., a ani z ustanovenia § 239 O. s. p., dovolanie teda smeruje proti takému rozhodnutiu - uzneseniu súdu prvého stupňa, proti ktorému nie je prípustné. Najvyšší súd Slovenskej republiky ho preto podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. odmietol bez toho, aby bola preskúmaná vecná správnosť napadnutého rozhodnutia.

V dovolacom konaní procesne úspešnému oprávnenému vzniklo právo na náhradu trov konania proti povinnému 2/, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Dovolací súd nepriznal oprávnenému náhradu trov tohto konania, lebo nepodal návrh na priznanie náhrady trov dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.